

hette fantasztikusan izgató és minden néző számára felejthetetlen élményt hozó darabjának előadását.

Míg kortársai közül alig egy-kettőnek művei élnek ma már eleven életet a francia irodalomban, Claudel jelentősége napról-napra növekszik; a franciák büszkén helyezik a nyolcvanéves költőt magy íróik, sőt a világirodalom nagy klasszikusai sorába.

A FESTŐ

Az arcod most nyugodt,
de mondd, emlékszel-e? —
a félelem villogó vészjele
föllobbant egyszer rajt — tudod?
öt érzékedben van még a tudat
— azt hiszed, letagadhatod? —,
ahogy árnyékba mártott arcodat
meggyújtotta a rémület...
én ott álltam veled
 én láttalak —

szemed alján a mélyülő
feketedő ránc — nemcsak az idő!

 Ne mondd!

Koponyád árnya a túlsó falon
hulló, fekete napkorong...

Megismerlek fiatalon!

Sorsod rádímarta rajzát...

Hol vagy, ziháló fiatalság?

 — Ne kérdd...

Homlokodon a jel: az is te voltál —
hulló fürtjeid közt fehér
női ujjak árnya motoszkál,
s örökre ott marad —

 Vonásaid

között valamit őrzöl
 halálodig
gyászból, gögből.

Emeld föl mélyreborgadó fejed.
Ott látom, kimondatlanul,
és ecsetem hegyén a fény kigyúl
s világítani kezd, lassan sugárzik
arcod mögötti arcod, a másik:

örökkönvaló-egynek festelek.

Vidor Miklós